

H
W

Eig

R
M

33
32

FACULTATIS THEOLOGICÆ,
IN
ACADEMIA WITTENBERGENSI,
DECANUS,
IO. GEORGIUS
NEUMANNUS,
SS. THEOL. D. P. P. ALUMN. ELECTO-
RALIUM EPHORUS, ET ACAD. BIBLIO-
THECARIUS,

Benevolo Lectori
S. P. D.

FACULTATIS THEOLOGICÆ
IN
ACADEMIA WITTENBERGENSI
DECANUS
IO. GEORGIUS
NEUMANNUS
SSTHEOL. DR. P. ALLIM. ELECTO.
RALLUM EPHORUS, ET ACAD. BIBLI-
THECARIUS

Bercksolo Febr
2. P. D.

I. N. J.

Vere magnum, & angelicis quoque humeris tremendum onus lubeunt, qui sacro ministerio admoventur. Non enim tantum ipsos doctrina cœlesti probe instructos esse, sed etiam auditores suos in divini Numinis agnitione, ejusque sincero cultu informare, & ad vitam æternam, manu quasi ducere oportet. Quo uti nihil difficilius est, ita eorum temeritas ac animi impotentia merito detestanda, qui, cum Theologiæ ac sacrarum literarum studia vel nunquam, vel primoribus saltem labiis degustarint, mox ad docendum in Ecclesia profiliunt, & divino quodam afflatu ad hoc tantum munus excitatos sese, vanissime gloriantur. Jam olim de his talibus conquestus est DEUS per sanctissimum vatem: *Non miseram Prophetas,*

Jer. XXIII.

A 2

ε

21.

*Et tamen currebant; non locutus fueram ad
eos, Et tamen prophetabant.* Itaque rem mon-
stro similem ac perabsurdam judicat Apostolus,
sacra munia obire velle, neque tamen ex judicio
Rom. X. 15. Ecclesiae ad docendum idoneum censi: *Quo-
modo (DEI verbum) predicabunt, inquit, nisi
fuerint missi?* quasi diceret Vir sanctus: neminem
ex vulgo vel ad fabrilis, vel cujuscunqve artis me-
chanicæ exercitium admitti, nisi per aliquot
annos desudarit in illa, & per opificum leges & sta-
tuta, in publicam officinam, pro more, sit introdu-
ctus: multo proinde indignius esse, quæquam
ad officia ecclesiastica convolare, qui tamen pu-
blicis Ecclesiae suffragiis, ad sacrorum administratio-
nem nec delectus unquam fuerit, neque rite initi-
atus. Atque in hunc sensum mores istorum ho-
minum graphice depingit Greg. Nazianzenus, cum,
Orat. Apol. *pudet me, inquit, illorum, qui nihil meliores*
de fuga sua, *vulgo, atque utinam non etiam multo peiores,*
P. 399. *illois, quod dicitur, manibus, profanisque a-
nimis rebus sanctissimis se ingerunt, Et prius-
quam digni sint, qui ad res sacras accedant, sa-
crarium ipsum ambiunt, Et circum sacrosan-
ctam mensam sese invicem premunt ac protru-
dunt, tanquam non virtutis exemplum, sed
victus parandi subsidium, hunc ordinem esse
ju-*

judicent, ac non ministerium reddendis ratio-
nibus obnoxium, sed officium ab omni censura
immune. Utque autem per omnem retro aetatem
ista hominum protervia damnata sit, & publicis
subinde legibus frenata: mireris tamen, necdum
desse quosdam, sed cumulatim indies prodire, qui
simili temeritate Ecclesiam nostram infestent. Vix
aliquot elapsi menses sunt, cum Berolino ad nos
veniret quidam *Steinfeldius*, Cizensis Misnicus,
homo satis modestus, nec omnino ineruditus, qui
proinde reliquorum velut causam acturus, in publi-
cum mecum certamen descendebat, & cum alios,
tum hunc praecipue errorem propugnabat: ne Lai-
cis quidem clavium potestatem denegandam; sed
coram hominibus cujuscunq; sexus & status, dum-
modo fideles sint, confessionem peccatorum eden-
dam esse. Equidem jam oblivioni dederam, quae
utrinque fuerant disputata, cum geminis Amico-
rum literis sollicitarer, vellem de his rebus certiores
fese reddere, ad compescendas Pietistarum quo-
rundam thraconicas voces. Ego vero, uti nihil
quicquam commoveor improborum hominum
sermone, ita gauderam potius, offerri occasionem,
qua rem, uti gesta erat, exponere ingenue ac sine
fraude liceret. Cunctanti vero, ita Domini Au-
ditorum succurrebat, qui collatis studiis omnia,
A 3

quoad sensum, fideliter exceperant; cum proinde in ore trium testium consistat veritas, nihil impedit, quo minus ista, prout ex codicillis descripta sunt, candide ac sine fuce communicem.

Præses.

Dn. hospitem inter ordinarios oppositum conspectum, quem ex privato congressu jam cognitum habebat, humanissimis verbis alloquebatur, gratulatus sibi de occasione, qua de paradoxis quibusdam Novatorum assertionibus confirmari posset; denique invitabat eundem ad expromendam de controversiis sententiam, promissis officiis studiisque, ut fieri solet, reciprocis. *(erat autem disputatio I. super Art. I. Synopsis. Schelgwig. Quest. 1, 2. seqq.)*

Opponens vicissim honorifice compellabat Dn. Præsidentem, suumque eidem amorem testabatur, utque omnia in benigniorem partem acciperet, perofficiose rogabat. Quibus præmissis, ad rem ipsam pergebat, hisce propemodum verbis: Accedo ad quæstionem Domini Auctoris primam, quæ agit de Theologia, & in gratiam Dni. Respondentis ita argueritor:

Cujus principium aliquando non fuit in rerum natura, illius nec principiatum exitit; Atque Theologiæ principium aliquando non fuit in rerum natura. E. nec Theologia ipsa. *Resp.*

Resp. Assumo argumentum: Cujus principium &c. Sed quæso probet Cl. dignitas tua minorem propositionem.

Opp. Minor probatur inde, quia aliquando Verbum Dei viva voce prædicatum fuit, tempore scilicet Patriarcharum, quo nondum exstitit Scriptura, ceterum principium credendi, & consequenter nulla Theologia, ceu principiatum.

Resp. Distingvendum inter verbum DEI *materialiter*, pro literis & syllabis acceptum, & *formaliter*, pro sententia divina spectatum. Equidem tempore Patriarcharum non priori modo exstabat verbum DEI, sed posteriori, & tum utriusque principii rationem habebat perinde, ac illud, quod literis consignatum est.

Opp. At contradictorium hoc est, & implicat: Scripturam aliquando exstitisse, nec tamen in literas fuisse redactam; quomodo hæc poterunt conciliari? (atque hæc fusius urgebat.)

Præses. Ista vero conciliantur facile, quia termini non capiuntur utrinque *ῥαῦτως* & eodem modo, quod ad veram contradictionem reviratur. Sic, cum Scriptura in *suppositione formalis* sumitur pro sententia DEI nondum scripta, recte se habet assertum, quod *Scriptura* (i. e. sententia Dei promulgata) *extiterit, & nondum fuerit in literas redacta*; Sin vero Scriptura in
sup.

suppositione materiali accipiatur, pro *litteris* & *syllabis*; tum demum implicat: *sententiam Dei scriptam fuisse aliquando, neque tamen in litteras redactam.* Assertio Dn. Respondentis priori sensu intelligenda erat; non posteriori. Itaque allata distinctio dubium plane tollit, si in hunc modum applicetur ad syllogismum: Cujus principium nec quoad *formale*, nec quoad *materiale* fuit in rerum natura, illius nec principiatum existit. Jam vero concidit minor propositio: utrum enim verbum DEI litteris nondum consignatum, aliquando fuerit, tamen viva voce traditum fuit, ut hactenus dictum.

Opp. Sed hæc sunt facilliora, neque iis tempus consumam; habeo enim quædam altioris momenti, quæ vobis proponenda sunt. Nam ex quo hanc urbem intravi, ubique locorum deprehendi, adeo male audire Pietistas. Sive enim interfuerim *concionibus, sive frequentarim lectiones Dn. Theologorum, semper elencho stringi Pietistas intellexi; cum tamen venerabile hoc nomen sit, & illi, qui sic appellantur, viri integri sint, & in omnibus cum *synodo* Lutheranis conveniant, hinc argumentor: *quicquid* Quicquid omnia Symbola Ecclesiæ Lutherana amplectuntur, in Ecclesia Lutherana vivunt, dogmata Lutheri inculcant, præterea homines ad salutem & sanctimoniam vitæ instruunt, illi male*

male reprehenduntur, & nomine sectario *Pietistarum* perstringuntur, (quanquam nomen hoc satis venerabile sit, de quo nobis gratulamur) A. Fridericiani (i.e. Hallenses) & qui eorum placita sequuntur. E.

Resp. Assumo argumentum: *Quic. omnia* &c. Sed respondeo ad majorem per instantiam; Atqui etiam Reformati gloriantur, quod recipiant Symbola nostra, quod inculcent dogmata Lutheri, & tamen ne quidem Aug. Conf. per omnes articulos intemeratam relinquunt; aliud ergo est, vere & ex animo, aliud apparenter & simulate Symbola recipere; posterius Pietistarum est.

Præf. Initio illud sine censura dimittendum non est, quod tantopere sibi gratuletur Dn. Opponens de nomine *Pietista*, tam venerabili scilicet! quod ipso tamen sono suspensum reddit. Sic *DEI cultor* quidem nomen venerabile est, sed *Deista* divinitatis hostem notat, adeoque detestandum. Ita σοφός nomen optimum est, sed *Sophista*, nomen omnibus exosum. Sic *Poëta* nomen pulcherrimum; sed *Poëtafter* nomen ridiculum. Pari modo *Pius*, nomen venerabile; sed *Pietista* nomen execrabile, & schismaticum est. Jam quod ad argumentum spectat, bene responsum fuit; Nam etiam Sociniani Symbola œcumenica recipiunt, imo ad fidem & sanctimonium vitæ, suos instruunt, & tamen errores fidei committunt fundamentales. Sic & Pontificii aliquando Catechismum Lutheri, aliquando Aug. Conf. sub specie concordie amplexi sunt, & explicarunt, (ut non ita pridem P. Dezius, Argenteroti) & tamen hostes fidei nostræ manserunt; itaque poterit aliquis Symbola nostra amplecti, & tamen eadem in pravas hypotheses detorquere, quæ sunt artes impostorum, & schismaticorum. Deinde nego quod Fridericiani omnia symbola nostra amplectantur, quia, ut au-

B

dio,

dio, Formulæ Concordiæ non subscribunt, & sic fores aperiunt Sacramentariis, Anabaptistis, Schwenckfeldianis, Majoristis, aliisque Schismaticis plurimis.

Opp. Utrique omnia recipiunt symbola, sed non omnibus juramenti formula se adstringunt; sufficit, quod stipulata manu iis se addicant, & sic etiam Form. Conc. recipiunt, quod satis est.

Præses. Equidem probe intelligo, quid status Ecclesiæ vestræ exigat; saltem de hoc contendo, num ex animo & vere, Symbola nostra recipiant custodiantque; mihi aliter persuasum est. Nam quicumque subscriptionem saltem hypothecam urgent, quia quis vel Alcorano subscripserit; deinde libros Symbolicos tot errorum atque novorum infusant, imo ab articulis Aug. Conf. quam plurimis recedunt; de illis affirmari non potest, quod vere & ex animo Symbola nostra custodiant. Atque de Fridericianis, & eorum ducibus id constat. E.

Opp. Quid audio? num ab Aug. Conf. recessimus, quæso, unde id demonstrabitur?

Præses. Hoc demonstratum est pridem, cum a Facultate nostra, in gemino Scripto, tum ab aliis quoque Theologis, qui illorum errores ad A. C. examinarunt. Annon ab art. XVII. A. C. recedunt per Chiasmum, cum spargunt Judaicas opiniones, quod ante resurrectionem mortuorum pii regnum mundi occupaturi sint, ubique oppressis impiis?

Opp. Distingvo inter Chiasmum crassum & subtilem; A. C. priorem rejicit, nos defendimus posteriorem, quem Confessores minime damnant.

Præses. Atque damnant illos, qui spargunt Judaicas opiniones: jam Chiliastæ subtiliores, ut videri cupiunt, spargunt Jud. opiniones v. gr. de gemino Messia, qui sit Ben Joseph.

sephe & Davidis, de excidio Anti-Christi, de universali Judaorum conversione, &c. atque his superstruunt regnum futurum gloriosum: ergo & Chiliastæ subtiliores hic rejiciuntur. Sed pergo & ostendo, quomodo Novatores etiam ab aliis Artic. A. C. recesserint. Nam & Art. XI. & XXV. de confessione & absolutione privata, deserunt, ut constat, quandoquidem de confessione privata vociferatur Schadius ille Berolinensis, **Beicht-Stuhl/ Satans-Stuhl/Höllens-Pfuhl/ heist das nicht geschwärmet?** (Idquod fufius exaggerabat Dn. Præses.)

Opp. Absit, ut Schadium ita proscindamus, *sanctum illum beatumque virum*: (id quod elevatis & complicatis manibus efferebat adoranti similis, & sæpius repetebat,) rigidior quidem ille fuit, quam res postulabat: veniam tamen meretur ob sanctimoniam vitæ, & intentionem bonam, qua voluit impios ab impietate revocare.

Præses. Egregium vero *Sanctum!* qui omnes verecundia leges transiit, & puellas pudendum in modum castigavit, quod tam sanctum & Apostolicum virum minime decebat.

Opp. Absit, absit, parcamus viro tam inculpato & integro!

Præses. Non poterit exculpari Schadius, si ex scriptis ejus judicandum sit; turbas enim excitavit in Ecclesia Berol. ipsomet connivente Ephoro ejus, D. S. An hoc excusandum, quod Reformatam æque ac nostram Ecclesiam, ut *meretriciam & Babelicam* inclaravit? **die Luthersche und Reformirte Kirche sind zur Huren worden ic.**

Opp. Bene, bene.

Præses. Male, male, imo pessime; miror certe, quod huic fanatico homini in talibus applaudas.

Opp. Utiqve: quod enim B. vir Ecclesiam nostram *meretriciam & Bellicam* appellavit, in eo habuit antecessores Prophetas, qui simili zelo Israeliticam Ecclesiam, utpote idololatricam adorti sunt.

Præs. Jam dudum observavi in Pietistis, quod personas Prophetarum & Apostolorum sibi fumant, & hinc audacter invehantur in Ecclesiam nostram, ceu idololatricam, cum *μέγα λίσαν αίτημα* sit, an vices Prophetarum & Apostolorum ipsi sustineant, & an ecclesia nostra idololatrix sit? injuriosum hoc est, & intolerandum! certe filii nomen non meretur, qui matrem suam appellat meretricem; dignus ille potius, qui in ultimam Thulen relegatur, aut mittatur in Pensylvaniam, quæ nova talium Quakerorum regio est. Et quæso, cur antea testabatur, se eadem Symbola cum nostra Ecclesia profiteri? itane vult commercium habere cum Ecclesia, quam traducit ut *meretricem*? (hic copiosius differebat Præs. de motibus Pietistarum; imprimis urgebat, quod status hierarchicos sublatos cupiant, & *domesticum* dicant; juribus suis esse privatum, juxta illud: **Der Hauß-Stand habe an dem wenigsten Orten den rechten Gebrauch seiner Rechten.** it. **Er sey von allen seinen Rechten verdrungen worden.** Ad hæc varia excipiebat Opponens, & aliam horum verborum mentem esse contendebat, sed ostendebat Dn. Præs. contrarium, itaque disputatio saltem exegetica de verbis erat.)

Opp. Sed redeo ad Confessionem privatam, quam vos tanquam necessariam inculcatis, unde sic argumentor: Quic adiphora per imperium & coactionem inculcant, illi redolent spiritum Papæum. At qui vos &c. Ergo.

Præs. Utraque præmissarum falsa est, in hoc syllogismo; nam in statu Confessionis adiphora æque mordicus

dicus tenenda sunt, ac reliqua Christi beneficia; nam & libertatem Ecclesiæ suo sanguine acquisivit Christus, ut recte alicubi iudicat Lutherus.

Opp. Sed tamen ipse Lutherus Confessionem privatam pro adiaphoro, & libera quadam ceremonia habet, (quem locum ex Tom. Altenb. quodammodo recitabat).

Præses. Lutherus ex ipso Luthero interpretandus est, nam alibi dicit: *Si mille & iterum mille mundi essent, malim omnia amittere, quam Confessionem aboleri permittere;* & hujusmodi complura reperies apud Lutherum. Præterea distingvendum hic inter *substantiam* Confessionis privatæ, & ejus *circumstantias*. Ad illam sufficit Confessio hominis credentis coram Sacerdote, atq; hæc est *juris divini*, & partem potestatis clavium constituit, quam Christus ministris suis solemniter injunxit, *Matth. XVI. 19.* Ad circumstantias vero pertinet, *seffa, locus, tempus, formula Confessionis, nummus confessionarius, &c.* hæc enim sunt *juris ecclesiastici*, adeoque adiaphoris accensenda, (atq; hæc Præses uberius explicabat.)

Opp. Sed quæso, detur mihi ex scripturis exemplum, vel testimonium, quo privata Confessio demonstretur.

Præses. Horum non unum, sed quam plurima superunt, quæ alibi a me adducta sunt, nunc saltem ex V. T. adduco exemplum Davidis, quippe qui coram Nathane confessus est peccata sua *2. Sam. XII. 13.* Habes hic exemplum Confessionis privatæ: *Confessionarius privatus erat Nathan, confitens peccator David, ipsa confessionis formula Psalmus LI. ut docet inscriptio: Psalmus Davidis, cum venisset ad ipsum Nathan propheta, postquam ingressus erat ad Bathsebam.* Denique absolutio Nathanis privata sequetur: *dixit Nathan ad Davidem: Jehova remisit tibi peccatum tuum; non morieris, &c.* Ex N. T. urgeo institutionem

nem Christi, quæ ministerio Spiritum S. impertivit, & singulariter injunxit *murus absolutionis*, cum ratione omnium pœnitentium, tum & singulorum: *Quibusc. Sc. Jo. XX.*

Opp. Concedo absolutionem privatam a Christo esse institutam, sed nego id de *Confessione privata.*

Præses. At quæso, cuinam Sacerdos debet impertire absolutionem, an impœnitenti homini, vel pœnitenti?

Opp. Utiqve homini pœnitenti & credenti.

Præses. Sed unde novit Sacerdos, hominem esse credentem? annon ex confessione? sive verbis illa edatur, sive signis, ut in mutis & agonizantibus deprehendimus?

Opp. Quicquid sit, tamen non admitto, coram Sacerdote confessionem edendam semper esse; sed cum actio libera sit, licitum mihi fuerit confiteri peccata coram quocunq; fidei, sive mas, sive foemina sit: **Es mag derselbe ein Bauer/ oder Bürger/ ein Mann oder Weib seyn** / perinde est. Imo conversus ad vicinum studiosum, dixit: **der Herr san mich auch absolviren/ iho gleich** / (quem honorem cum deprecaretur studiosus ille, risu commovebatur totum auditorium, quod de his omnibus testari poterit.)

Præses. sedato auditorum strepitu, quærebat ex Opponente, unde hanc suam assertionem probaret?

Opp. Probo, inquit, ex Gal. III, 28. *Hic non est Judeus, neque Grecus; non est servus, neque liber; non est masculus nec foemina: omnes enim vos unum estis in Christo Jesu.*

Præses. Sed quorsum istud? Dictum loquitur de *sublatione legis ceremonialis*, quæ Judæum & Græcum, servum & liberum, masculum & foeminam distinguebat, sed minime de *sublatione ordinis ministerialis*, quem Christus factum tectumque esse veluit, & post ascensionem in caelos confirmavit *Eph. IV. ii.* Nusquam DEUS clavium potestatem injunxit foemellis, nec omnibus promiscue viris, sed

sed ordini Apostolorum, & qui horum sustinent partes;
mulieres autem tacere in Ecclesia jussit *1. Cor. XIV. 34.*

Opp. Attamen *Matth. XVIII. 17.* Christus peccati confessionem ad totam Ecclesiam refert, si *peccaverit in te frater tuus, dic Ecclesie*; E. munus absolutionis toti Ecclesiae relinquere debet, & sic cuilibet Ecclesiae membro.

Preses. Quanta hæc est detorsio Scripturæ! agit locus de correctione fraterna, & pertinacium pena, quæ utique toti Ecclesiae innotescere debet. Sed quæ hinc collectio ad absolutionem peccatorum? an ideo & illam toti Ecclesiae concessam dixeris? nepego illud ac pernego. Jus quidem & possessio hujus beneficii est penes Ecclesiam, sed exercitium & dispensatio hujus beneficii certis quibusdam personis delegatur, ne Deus auctor confusio- nis, sed ordinis esse, censeatur, *1. Cor. XIV. 33.*

Opp. In his acquiescere se dixit, & singularem erga Dn. Præsidentem affectum testatus concludebat his verbis: *Deo sit laus & adoratio.* Preses etiam Dno OppONENTI gratias agebat, & agnitionem errorum ex animo precabatur; tandemque votis & precibus hanc ipsam disputationem finiebat.

Nunc igitur prodeat in medium, quem minime se ingessisse muneri sacro; sed a DEO, & Patre Patriæ rite vocatum esse, novimus. Nam *Serenissimo Celsissimoque Principi, ac Dno. CHRISTIANO GVILIELMO, Principi de Schwarzburg, Comiti abHohenstein, Domino Arnstadii, Sondershusæ &c. Domino nostro clementissimo*, id debemus, quod hic ejus alumnus, tot beneficiis mactatus, *Vir scil. plurimum Rev. & Nobiliss. Dn. M. Jo. Casp. Haferung* / hætenus - Fac. Philos. nunc vero Ephoriæ Sondershusanae Adjunctus, itemque Consistorii Eccles. Assessor & Ecclesie Greussenfis Pastor designatus, ad majora contendat, virtutisque & doctrinæ Theologicæ præmium expetat. Natus hic est Viro admodum Reverendo & Clarissimo Dn. Jo. Casp. Haferung / Ecclesie Crajenfis Pastore meritissimo, Matre autem, *Martha Catharina Befecenia*, familia sacerdotali oriunda. Intelligens vero optimus parens, plurimum referre, in ter quos

quos primum, & a quibus institueretur filius, Northusano Mi-
 lum, & elapso triennio, Halberstadiensi Lyceo excolendum de-
 dit, ut sub cura & disciplina M. Dunckelbergii, Bulai, Wurz-
 leri, aliorumque ætatem transigeret, primaque pietatis & lite-
 rarum faceret rudimenta. Tum vero hanc Academiam
 M. DC. XC. ingressus in id maximopere incubuit, ut Philoso-
 phicis æque, ac Philologicis studiis animum imbueret, & in
 utroque genere, Celeberrimis Viris, Röhrensæo, Schurzflö-
 schio, B. Donati, Dassovic, aliisque ducibus uteretur. Mox
 lauream Philosophicam indeptus, cathedram superiorem con-
 scendit, & de reconditis quibusdam argumentis publice dis-
 putavit. Iude S. Theologiæ studium auspiciatus est, & nobis om-
 nibus, quos DEI gratia in huncce diem suffulcit, constantissi-
 me adhasit. Ceterum beneficiis Generosissimi Viri, Dni An-
 tonii de Boy, in Sveciam evocatus, & filiis illius præfectus
 Upsaliam adiit, ibidemque, habitis aliquot magna cum laude
 disputationibus, omnium favorem & affectum sibi concilia-
 vit. Sed amore patriæ ductus, Wittenbergam rediit, & cum
 perspecta illius virtus esset, mox inter Ordinis Philosophici
 Adjunctos, ut vocant, cooptatus fuit. Longe sunt plura,
 quæ ad laudes Candidati nostri amplificandas pertinerent,
 quæ tamen, ne longior æquo sim, nunc prætermitto. Cum
 vero ad quemvis fortunæ gradum favitoribus opus sit, sum-
 me Rev. Dn. D. *Georg. Frid. Meinhardus*, Theologus celeberrimus,
 is ipse fuit, qui religiosissimi, & quæ laus peræque rara est,
 literatissimi Principis sui gratiam eo inclinavit, ut Candidatum
 nostrum huic provinciæ clementissime admoveret, & Theolo-
 gico insignitum præmio in patriam revocaret. Quamob-
 rem ad hoc institutum, die crastini, hora IX. sese accinget,
 præmissa, ut par est, oratione solenni; cui ut *Magnif. Acad.
 Rector, Perill. Lib. Barones, Patresque Conscripti & Cives*
 benevole interesse dignentur, omni humanitate &
 studio contendimus. P.P.Dom.
 Palmar. M.DCCII.

WITTENBERGÆ,
 Literis Viduæ Christiani Kreusgii, Acad. Typ.

Ji 2149

ULB Halle 3
002 410 087

sb.

VOA

33
32

FACULTATIS THEOLOGICÆ,
IN
ACADEMIA WITTENBERGENSI,
DECANUS,
IO. GEORGIUS
NEUMANNUS,
SS.THEOL.D.P.P.ALUMN.ELECTO-
RALIUM EPHORUS, ET ACAD. BIBLIO-
THECARIUS,

Benevolo Lectori
S. P. D.

